A

PP

lwn.

GOH LEE SHEN

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
ZAINAL AZMAN AZIZ PK
[RAYUAN JENAYAH NO: 42A-47-2006]
20 OKTOBER 2008

C ***PENGKHIDMAT AWAM:*** *Kesalahan jenayah - Rasuah - Menerima suapan dalam bentuk wang ringgit - Sama ada terbukti - Sama ada pihak pembelaan berjaya membangkitkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan - Sama ada Hakim Mahkamah Sesyen tidak berlaku kekhilafan - Akta Pencegahan Rasuah 1997, ss. 11(a), 42*

D

Responden/OKT ('OKT') telah dihadapkan Mahkamah Sesyen atas dua pertuduhan di bawah s. 11(a) Akta Pencegahan Rasuah 1997 ('APR'). OKT tidak mengaku salah dan pohon kes dibicarakan. Di akhir kes pendakwaan, pihak pendakwaan telah gagal mengasaskan satu kes *prima facie* terhadap OKT bagi kedua-dua pertuduhan dan dengan itu OKT dilepaskan dan dibebaskan daripada kedua-dua pertuduhan tanpa dipanggil membela diri. Pihak pendakwaan tidak berpuas hati akan keputusan tersebut dan telah membuat rayuan ke Mahkamah Tinggi di mana Hakim Mahkamah Tinggi telah membenarkan rayuan pihak pendakwaan dan telah memerintahkan responden membela diri akan kedua-dua pertuduhan berkenaan. Ekoran daripada perintah tersebut, kes pembelaan telah dipanggil di mana SD1 (OKT) dan SD2 telah memberikan keterangan mereka. Di akhir kes pembelaan, Hakim Mahkamah Sesyen telah memutuskan pihak pembelaan telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan dan dengan itu, OKT telah sekali lagi dilepaskan dan dibebaskan. Pihak pendakwaan yang sekali lagi kecewa dengan keputusan tersebut telah memfailkan rayuan atas pembebasan OKT dan rayuan telah didengar di mahkamah ini. Pihak pendakwaan berhujah bahawa oleh kerana Hakim Mahkamah Tinggi yang mendengar rayuan telah menyatakan bahawa pendakwaan telahpun membuktikan kes secara *prima facie*, maka ini bermakna intipati pertuduhan telah dibuktikan dan dengan itu, segala intipati kedua-dua pertuduhan telah berjaya diasaskan iaitu (a) OKT adalah seorang ejen Kerajaan Malaysia (b) OKT telah menerima secara rasuah untuk dirinya sebanyak RM12,000 dan RM3,000 daripada

E

F

G

H

I

SP4 dan (c) andaian di bawah s. 42 APR bahawa wang yang diterima adalah secara rasuah. Namun begitu, Hakim Mahkamah Sesyen dalam alasan penghakimannya masih lagi mempertikaikan keterangan SP4 walaupun ianya diterima oleh Hakim Mahkamah Tinggi. Menurut pihak pendakwaan, Hakim Mahkamah Sesyen telah khilaf. Pihak pendakwaan juga menyatakan oleh kerana keterangan pihak pembelaan gagal menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan, maka mahkamah sepatutnya mendapati responden/OKT bersalah sepertimana kedua-dua pertuduhan.

Diputuskan (membebaskan OKT/responden; rayuan pendakwaan ditolak):

(1) Hakim Mahkamah Sesyen telah menyedari akan perintah Hakim Mahkamah Tinggi yang telah memanggil responden untuk membela diri akan pertuduhan-pertuduhan kerana satu kes *prima facie* telah diasaskan. Oleh itu, Hakim Mahkamah Sesyen semasa mendengar dan menilai keseluruhan keterangan SD1 dan SD2 telahpun mengambilkira akan hal tersebut dan menimbangkannya dengan keterangan SP4. Ini adalah satu pendekatan yang betul dan tidak berlaku kekhilafan kerana Hakim Mahkamah Sesyen telah 'address her mind to the evidence adduced by both SD1, SD2.' Hakim Mahkamah Sesyen telah mengambil pendekatan dalam memilih versi mana yang lebih 'credible' dan boleh dipercayai dan memutuskan keterangan SD1 dan SD2 telah berjaya membangkitkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan. (perenggan 21 & 22)

(2) Bagi pertuduhan pertama, Hakim Mahkamah Sesyen meragui keterangan SP4 yang tidak membuka sampul surat yang dikatakan mengandungi wang tunai RM12,000. Tiada mana-mana saksi yang dipanggil yang boleh menyatakan sama ada OKT telah sebenarnya menerima wang berkenaan. Oleh kerana beban terletak di atas pihak pendakwaan akan hal ini, maka beban ini tidak berjaya diasaskan dan mahkamah tidak boleh menganggap/presumed ianya telah dilakukan.Tiada keterangan yang diajukan OKT telah sebenar-benarnya terima wang RM12,000 tersebut. (perenggan 23)

(3) Bagi pertuduhan kedua, Hakim Mahkamah Sesyen telah menilai keterangan SD1 akan perangkap yang diaturkan oleh SP4 dengan pihak BPR di restoran tiada seorang pun saksi-saksi BPR benar-benar melihat SP4 ada menyerahkan wang tunai

RM3,000 kepada OKT kerana wang berkenaan telah dijumpai dalam beg plastik mee. Keterangan saksi-saksi tidak pasti akan penyerahan wang berlaku.Wang perangkap tidak didapati daripada badan OKT. (perenggan 25)

(4) Adalah untuk hakim perbicaraan untuk mempertimbangkan sama ada percanggahan dan penyangkalan dalam bukti saksi pendakwaraya adalah penting. Oleh kerana hakim perbicaraan telah mendapati bahawa ianya tidak, mahkamah rayuan, oleh kerana tidak dapat melihat dan mendengar saksi-saksi berkenaan, tidak sepatutnya campur tangan dengan keputusan beliau berkenaan dengan kebolehpercayaan mereka. Setelah menelitikan keseluruhan alasan penghakiman di tahap kes pembelaan, keterangan SD1, SD2 dan juga menilai semula keterangan SP4 dan saksi-saksi pendakwaan yang lain di tahap kes pendakwaan, keputusan Hakim Mahkamah Sesyen adalah betul dan tidak berlaku kekhilafan baik dari segi fakta mahupun undang-undang dalam memutuskan keterangan saksi-saksi SD1 dan SD2 telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan. (perenggan 26, 27 & 28)

Kes-kes yang dirujuk:
Andy Bagindah v. PP [2000] 3 CLJ 289
Herchun Singh & Ors v. PP [1969] 1 LNS 52
Lai Kim Hon & Ors v. PP [1980] 1 LNS 197
Mohd Johi Said & Anor v. PP [2005] 1 CLJ 389 CA

Perundangan yang dirujuk:
Anti-Corruption Act 1997, ss. 11(a), 42

Bagi pihak PP - Mohammad Abazafree Mohd Abbas (Muhammad Faiz Fadzil & Roziza Sidek bersamanya)
Bagi pihak pembelaan - Hisyam Teh Poh Teik; T/n Teh Pok Teik & Co

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Zainal Azman Aziz PK:

Latar Belakang

[1] Goh Lee Shen (OKT/responden) telah dihadapkan Mahkamah Sesyen Kuala Lumpur atas dua pertuduhan di bawah s. 11(a) Akta Pencegahan Rasuah 1997. OKT tidak mengaku salah dan pohon kes dibicarakan.

[2] Keterangan saksi pendakwaan, SP1-SP15 telah didengar oleh Puan Khadijah Idris manakala saksi SP16-SP18 telah didengar di hadapan Pn. Rosemari Abdul Rahman.

[3] Di akhir kes pendakwaan Pn. Rosemari memutuskan pihak pendakwaan telah gagal mengasaskan satu kes *prima facie* terhadap OKT bagi kedua-dua pertuduhan dan dengan itu OKT dilepaskan dan dibebaskan daripada kedua-dua pertuduhan tanpa dipanggil membela diri.

[4] Pihak pendakwaan yang tidak berpuas hati akan keputusan tersebut telah membuat rayuan ke Mahkamah Tinggi. Pada 14 Oktober 2005, Hakim Mahkamah Tinggi YA Dato' Ahmad Maarof telah membenarkan rayuan perayu dan telah memerintahkan responden membela diri akan kedua-dua pertuduhan berkenaan.

[5] Ekoran daripada perintah tersebut, kes pembelaan telah dipanggil di mana SP1 (OKT) dan SP2 telah memberikan keterangan mereka. Di akhir kes pembelaan, Hakim Rosemari telah memutuskan pihak pembelaan telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan dan dengan itu, OKT telah sekali lagi dilepaskan dan dibebaskan.

[6] Pihak pendakwaan yang sekali lagi kecewa dengan keputusan tersebut telah memfailkan rayuan atas pembebasan OKT dan rayuan telah didengar di mahkamah ini.

Asas Rayuan Perayu

[7] Pihak pendakwaan melalui petisyen rayuan bertarikh 23 Februari 2007 telah menyatakan tiga isu utama bagi rayuan dibuat iaitu:

i) Hakim bicara bertindak mempersoalkan semula fakta-fakta yang membentuk kesalahan sedangkan kes ini telah diputuskan oleh Mahkamah Tinggi bahawa kes telah dibuktikan secara *prima facie*;

ii) Hakim bicara mempersoalkan kredibiliti SP4 dan keterangannya secara *per se* tanpa menilai keterangan tersebut dengan mengimbanginya dengan keseluruhan keterangan yang ada;

iii) Hakim bicara menerima keterangan pembelaan yang bersifat afterthought sedangkan pembelaan tersebut gagal menimbulkan keraguan munasabah apatah lagi menyangkal anggapan di bawah s. 42 APR atas imbangan kebarangkalian.

[8] Hujahan perayu sepertimana penghujahan bertulis yang difailkan menyatakan bahawa oleh kerana Hakim Mahkamah Tinggi yang mendengar rayuan telah menyatakan bahawa pendakwaan telahpun membuktikan kes secara *prima facie*, maka ini bermakna intipati pertuduhan telah dibuktikan dan dengan itu, segala intipati kedua-dua pertuduhan telah berjaya diasaskan, iaitu:

(a) OKT adalah seorang ejen Kerajaan Malaysia;

(b) OKT telah menerima secara rasuah untuk dirinya sebanyak RM12,000 dan RM3,000 daripada SP4;

(c) Andaian di bawah s. 42 APR bahawa wang RM12,000 adalah secara rasuah, begitu juga RM3,000 bagi pertuduhan kedua.

[9] Namun begitu, Hakim Mahkamah Sesyen dalam alasan penghakimannya masih lagi mempertikaikan keterangan SP4 walaupun ianya diterima oleh Hakim Mahkamah Tinggi. Begitu juga dengan mempertikaikan keterangan SP4 akan persoalan bagaimana wang tunai RM3,000 boleh berada dalam beg plastik merah. Ini bermakna Hakim Mahkamah Sesyen masih lagi menggunakan hujahan semasa rayuan kali pertama di kemukakan akan kredibiliti keterangan SP4 yang mana dianggap telah diterima oleh Hakim Mahkamah Tinggi semasa membenarkan rayuan berkenaan.

[10] Dengan itu, dihujahkan bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telah khilaf dengan mempersoalkan keterangan SP4 dan menyatakan bahawa keterangan SP4 amat diragui.

[11] Pihak perayu juga menyatakan pembelaan responden/OKT adalah afterthought dan hanya bare denial. Oleh kerana keterangan pihak pembelaan gagal menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan, maka mahkamah sepatutnya mendapati responden/OKT bersalah sepertimana kedua-dua pertuduhan.

Hujahan Responden

[12] Pihak responden dalam penghujahannya pula menyatakan bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telahpun mengambil kira perintah Hakim Mahkamah Tinggi dalam menimbangkan rayuan perayu dan dengan itu, Hakim Mahkamah Sesyen telah menumpukan mindanya kepada isu yang betul. Ini bermakna Hakim Mahkamah Sesyen tidak khilaf dalam pendekatannya dalam mendengar kes pembelaan sepertimana tercatat di ms 89 rekod rayuan.

[13] Oleh kerana Hakim Mahkamah Sesyen berhadapan dengan dua versi yang berbeza, Hakim Mahkamah Sesyen telah memilih versi OKT/responden semasa memberikan keterangan dan pendekatan ini adalah betul dan tepat, sepertimana keputusan kes *Mohd Johi Said & Anor v. PP* [2005] 1 CLJ 389. Dengan itu, versi OKT telah dipilih atas kebolehpercayaan dan kredibiliti.

[14] Hakim Mahkamah Sesyen juga telah menilai keterangan SP4 (pengadu) secara keseluruhannya dan dengan mengambil kira keterangan SP2 (Kpl. Tan) Hakim Mahkamah Sesyen mendapati keterangan SP4 adalah meragukan kerana terdapat banyak percanggahan yang material, lebih-lebih lagi keterangan SP4 tidak disokong oleh mana-mana saksi akan persoalan sama ada wang RM12,000 telah benar-benar diserah.

[15] Bagi pertuduhan kedua pula, responden menghujahkan bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telah menilai semula keterangan SP4 dan saksi-saksi pendakwaan lain sama ada wang RM3,000 telah diserah kepada OKT, sedangkan wang berkenaan didapati dalam bungkusan plastik mee goreng dan bukan di badan OKT. Oleh itu, keterangan SP9 dan SP12 adalah diragui kerana terdapat banyak percanggahan yang material.

[16] Secara keseluruhannya, pihak responden berhujah Hakim Mahkamah Sesyen tidak tersalah arah apabila beliau memutuskan bahawa pihak pembelaan telah berjaya membangkitkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan akan kedua-dua pertuduhan dan pohon perintah pembebasan responden dikekalkan dan menolak rayuan pihak perayu/pendakwaan.

Pertimbangan Mahkamah

[17] Ditahap ini (kes pembelaan) adalah menjadi tugas saya untuk menentukan sama ada keterangan pihak pembelaan (SP1, SP2) telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan. Oleh kerana Hakim Rayuan telah memutuskan bahawa satu kes *prima facie* telah diasaskan oleh pihak pendakwaan bagi kedua-dua pertuduhan, maka saya akur akan keputusan tersebut dan tidak akan mempertikaikannya.

[18] Memandangkan Hakim Rayuan telah menolak kedapatan fakta (finding of fact) yang dibuat oleh Hakim Mahkamah Sesyen, maka adalah wajar bagi Hakim Rayuan memberikan alasan kenapa

beliau memutuskan satu kes *prima facie* telah diasaskan dan pertimbangan akan hal-hal di bawah ini diputuskan secara jelas; iaitu:

i. Kebolehterimaan keterangan SP4 (pengadu) secara keseluruhannya bagi pertuduhan pertama dan kedua;

ii. Sama ada SP4 benar-benar telah membuka sampul surat mengandungi wang suapan RM12,000 di bilik sebelah;

iii. Sama ada OKT/responden telah benar-benar terima wang RM12,000 tersebut;

iv. Sama ada SP4 dan rakan-rakannya dibebaskan atas penerimacara wang RM12,000 oleh OKT/responden.

v. Sama ada OKT/responden benar-benar meminta wang tambahan RM3,000 daripada SP4 untuk pembebasan dua lagi pekerjanya.

vi. Sama ada SP4 telah menyerahkan wang RM3,000 kepada OKT dan OKT telah benar-benar terima wang RM3,000 tersebut.

vii. Sama ada keterangan SP4 benar-benar telah disokong oleh saksi-saksi BPR yang lain (SP8, SP9, SP12);

viii. Sama ada intipati-intipati kedua-dua pertuduhan telah benar-benar terasas.

Jika tidak, Hakim Mahkamah Sesyen akan tercari-cari akan apakah alasan sebenar kes *prima facie* diputuskan.

[19] Saya dengan ini merujuk kepada kes *Harchun Singh & Ors v. PP* [1969] 1 LNS 52 di mana mahkamah menyatakan, antara lain:

> This view of the trial judge as to the credibility of a witness must be given proper weight and consideration. An appellate court should be slow in disturbing such finding of fact arrived at by the judge, who had the advantage of seeing and hearing the witness, unless there are substantial and compelling reasons for disagreeing with the finding.

[20] Begitu juga dalam kes *Lai Kim Hon & Ors v. PP* [1980] 1 LNS 197 di mana mahkamah menyatakan: A

> In the final analysis, it is for the trial judge to determine which part of the evidence of a witness he is to accept and which to reject. B

[21] Meneliti keseluruhan alasan penghakiman, saya dapati Hakim Mahkamah Sesyen telah menyedari akan perintah Hakim Mahkamah Tinggi yang telah memanggil responden untuk membela diri akan kedua-dua pertuduhan kerana satu kes *prima facie* telah diasaskan. Oleh itu, Hakim Mahkamah Sesyen semasa mendengar C dan menilai keseluruhan keterangan SD1 dan SD2 telahpun mengambil kira akan hal tersebut dan menimbangkannya dengan keterangan SP4. Ini bagi saya adalah satu pendekatan yang betul dan tidak berlaku kekhilafan kerana Hakim Mahkamah Sesyen telah 'address her mind to the evidence adduced by both SD1, SD2'. D

[22] Hakim Mahkamah Sesyen di sini telah mengambil pendekatan dalam memilih versi mana yang lebih 'credible' dan boleh dipercayai dan memutuskan keterangan SD1 dan SD2 telah berjaya membangkitkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan. E Lihat kes: *Mohd Johi Said & Anor v. PP* [2005] 1 CLJ 389.

[23] Bagi pertuduhan pertama, Hakim Mahkamah Sesyen meragui akan keterangan SP4 akan bagaimana SP4 boleh bergerak bebas di dalam Balai Polis sedangkan waktu itu SP4 dalam tahanan F reman di mana SP4 boleh pergi ke Tingkat 1 dan Tingkat 3 serta menerima panggilan talipon dan bertemu SD2 untuk menerima sampul yang dikatakan mengandungi wang rasuah RM12,000. SP4 juga tidak membuka sampul surat berkenaan dan tidak lihat ianya mengandungi wang tunai RM12,000. Juga soal di mana sebenarnya G envelop tersebut diletakkan dan sama ada OKT telah sebenarnya menerima wang berkenaan. Tiada mana-mana saksi yang dipanggil akan melihat SP4 meletakkan sampul tersebut di bilik sebelah dan diberikan kepada responden. Oleh kerana beban terlekat di atas bahu pendakwaan akan hal ini, maka beban ini tidak berjaya H diasaskan dan mahkamah tidak boleh menganggap/presumed ianya telah melakukan. Tiada keterangan yang diajukan responden telah sebenar-benarnya terima wang RM12,000 tersebut.

[24] Anggapan wang diterima atas alasan SP4 dan rakan-rakan dibebaskan adalah circumstantial evidence kata pihak perayu. Sama I ada ianya satu coinsidence atau kebetulan, beban masih lagi di atas bahu pendakwaan bahawa pembebasan SP4 dan rakan-rakan

yang lain adalah kerana OKT telah pun menerima wang RM12,000 tersebut dan bukan atas sebab lain. Oleh kerana SP4 dibebaskan setelah ditahan reman, sudah tentu pembebasannya pun dibuat dengan perintah mahkamah oleh Majistret.

[25] Bagi pertuduhan kedua pula, Hakim Mahkamah Sesyen telah menilai keterangan SP1 akan perangkap yang diaturkan oleh SP4 dengan pihak BPR di restoran tiada seorang pun saksi-saksi BPR benar-benar melihat SP4 ada menyerahkan wang tunai RM3,000 kepada responden kerana wang berkenaan telah dijumpai dalam beg plastik mee. Keterangan saksi-saksi BPR (SP8), (SP9) tidak pasti akan peryerahan wang berlaku.

Kata nampak pergerakan tangan bawah meja. Keterangan SP12, "saya surprised duit tiada ada pada Insp. Goh" harus ditelitikan kerana wang perangkap tidak didapati daripada badan OKT/ responden.

[26] Saya dengan itu merujuk kepada kes *Andy Bagindah v. PP* [2000] 3 CLJ 289 di mana Hakim Sheikh Daud JCA menyatakan, bahawa adalah untuk hakim perbicaraan untuk mempertimbangkan sama ada percanggahan dan penyangkalan dalam bukti saksi pendakwaraya adalah penting. Oleh kerana hakim perbicaraan telah mendapati bahawa ianya tidak, mahkamah rayuan, oleh kerana tidak dapat melihat dan mendengar saksi-saksi berkenaan, tidak sepatutunya campur tangan dengan keputusan beliau berkenaan dengan kebolehpercayaan mereka.

Keputusan Mahkamah (Findings)

[27] Setelah menelitikan keseluruhan alasan penghakiman ditahap kes pembelaan, keterangan SP1, SP2 dan juga menilai semula keterangan SP4 dan saksi-saksi pendakwaan yang lain ditahap kes pendakwaan, saya dapati dan putuskan keputusan Hakim Mahkamah Sesyen adalah betul dan tidak berlaku kekhilafan baik dari segi fakta mahupun undang-undang dalam memutuskan keterangan saksi-saksi SD1 dan SD2 telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah atas kes pendakwaan.

[28] Dengan itu, keputusan Hakim Mahkamah Sesyen dalam membebaskan OKT/responden daripada kedua-dua pertuduhan dikekalkan dan rayuan perayu/pendakwaan adalah ditolak.